

Do noci

“Tady to je slabý,” řekl Petr, zaklonil hlavu, otočil láhev skoro vertikálně a mocně polknul. “To v Ostravě. Tam jsme pili panáky s palivýma papričkama, že potom i myšlenky člověka pálily. Nebyl nikdo, kdo by jich za celou noc dal víc než deset.”

Holky okolo ohně se smály. O trochu déle, než čekal, ale smály se.

“Ale tys jich zvládnul určitě víc, že jo?” řekla zrzka, když nejspíš usoudila, že je na čase se smíchem už přestat.

“No jasný, já jich dal dvanáct. Ale jak jsem ten večer došel domů, to nikdo neví.”

“Tipovala jsem tě na kluka, který toho vždycky vypije víc než ostatní, prošel víc akcí a pobavil víc lidí.” Položila ruce na dřevěnou lavičku, aby se zapřela a pomohla si vstát z nízké lavičky. “Jdu si najít buď jinou společnost anebo si jdu alespoň pro další pivo.”

Petr se zadíval do plamenů táboráku, co hořel před nimi. Teď když se ta zrzka tak nečekaně vybarvila rozhlédl se okolo.

Zbystřil její kamarádku a okamžitě zaměřil všechnu svou pozornost a šarm na ní.

“Je vždycky tak protivná?” a zároveň s otázkou podával dívce i láhev jablečného Jelzinu. Zaculila se. Nebyla ošklivá. “Asi jí něco přeskočilo. Pohádala se s rodiči nebo s přítelem.” *Blondýnka, pár kilo navíc, tak velikost M, alespoň působila měkce. Určitě milá a chápavá.*

“No, to se tak stává. Taky občas trochu ujeďu. Člověk nesmí být hned tak přísný. Mimochodem, já jsem Petr.” Jak natahoval ruku, využil toho, aby si k ní sedl o trochu blíž.

“Já jsem Jana.”

“Jezdíš na vodu často? Anebo trampovat? Já jezdím od dětství, mám všechno projítý. Jezdívají jsme ještě s otcem.” Přihnul si, aby tím zdůraznil, jak je světažný.

Blondýnce se rozšířily oči. “Vážně? To umíš i rozdělat oheň a přežít v úplný divočině?”

“No samozřejmě. Se mnou ti vůbec nic nehrozí.”

Vzbudil se horkem. Byl zpocený a spacákem měl přikryté jenom nohy. Jeho tělo se čvachtavě lepilo ke gumové karimatce. *Přišel v noci sám anebo s tou blondýnou?* Jeho pusa připomínala blátivý močál se stojatou vodou. Když pohnul hlavou, zdálo se, že mu skrz mozek projel hřebík. *Jakýkoliv sladký likéry jsou blivajz, na který se sice dobře balí holky, ale jinak to za to fakt nestojí.*

Otevřel oba dva zipy od stanu ale chladivý a čerstvý vánek nepřišel. Venku už bylo horko a kemp byl prázdný až na jeho partu. Čtyři kluci už seděli u vychladlého táboráku a vypadali stejně, jako se Petr cítil.

“Zdar!”

Nechtělo se mu mluvit a místo odpovědi pokýval hlavou, která se mu ihned odvděčila další prudkou bolestí. Vylezl a začal si vedle stanu mýt zuby.

“Ty sis včera zase užil. Ještě, že spíme každou noc v jiným kempu. Jinak by nás odsud vyhodili,” ozval se Honza od ohně. Ostatní kluci se svorně zasmáli.

Petr vyplivnul zubní pastu se slinama na travu. Propláchnul si pusku vodou, znovu vše vyplivnul a zalil bílé místo zbytkem vody. “Nech si ty kecy, jenom závidíš.”

Honza nevěnoval Petrově odpovědi pozornost. “Když tě ta zrzka odpálila, tak jsme mysleli, že budeš mít utrum. Ale dobře sis tu bloncku povodil. Měl jsem si na tebe vsadit.”

“Měl jsem dostat tu zrzku. Kdo si myslí, že je. Psycholožka, co vidí chlapům až do mozku? Kráva.”

“Tady se někomu někdo dostal pod kůži. Zdá se, že tě odhadla na první dobrou, co?”

Petr došel až ke skupince a výhružně na Honzu shora podíval. Nakonec jen udělal zvuk mezi zahrčením a odchrchnutím a šel k otevřenému okénku bistra pro jedno pivo.

Když byli už dál na vodě a proud je vezl téměř sám, otevřel si další pivo. Chtěl začít vyprávět vtipnou historku z minulé vody, kdy se opili ještě než dojeli do dalšího kempu. Nakonec zavřel pusku, než z ní vyzklouzla první hláška. Vždycky bavil celou společnost on. Když nemluvil bylo ticho.

Co tím chtěla ta zrzka říct, že je vždycky ten, co toho víc vypil a prošel víc akcí. Byl společenský a rád se bavil. Když vešel na párty, obrátily se k němu okamžitě všechny oči. A pak se okolo rozhostil všeobecný smích. Měli ho rádi. Jak si vůbec mohla dovolit něco takového říct, když ho nezná.

Nemusí pít, aby mohl bavit ostatní společnost. Nebaví lidi jenom historkama z jiných párty, kde se pilo. Pije společensky, tak jako všichni ostatní. Kdo si navíc po namáhavém dni v práci nezajde na skleničku.

Zhluboka se napil. Pivo už nebylo tak studené, ale stále ještě osvěžovalo. Voda kývala raftem a vezla je líně vpřed. V téhle části se po obou stranách řeky zvedaly kopce. *Nemá právo ho takhle soudit. Sama se zvedla a odešla si pro pivo. Je to akorát pokrytec.* Nadechnul se a chvíli zadržel dech. Uvědomil si vůni vzduchu, která byla úplně jiná, než jak byl zvyklý z města. Absurdní, že by tady na vodě měl zkoušet techniky zvládání stresu, které mu doporučila kamarádka v práci, když se rozčiloval.

Bylo tady krásně. Slunce ho hřálo na zádech a spolu s osvěžujícím větříkem to byla přesně ta idylická kombinace, kvůli které každý rok jezdil na vodu. Vzal do ruky pádlo, aby pomohl Honzovi, který pádloval na druhé straně. Zabral pádlem ve vodě a procítil svaly, které se do toho pohybu zapojily. Vychutnával si odpor vody a to, jak se dokáže pádlem o ní zapřít. *Měla by být ráda za tu čest, že mohla skončit s ním. Zenová technika nezabrala. Něco takového se jí nepoštěstí každý den. Co jí. S tím jak byla protivná, tak se jí nejspíš nikdy nepodařilo nikoho sbalit.*

“Hej, Petře, ne tak silně! Co ti ta voda udělala?”

“Tak zaber taky. Není divu, že nemáš žádné svaly. Patláš se s tím jak ženská.”

“Ty máš ale náladu dneska.”

“Tak si pádluj sám.” Odložil pádlo a vzal do ruky dost zteplalé pivo.

“Co jste to vybrali za kemp?” Vyskakoval Honza první z raftu. “Není tady ani noha. Myslel jsem, že nic takového není v létě na vodě možné.”

“No, vzhledem k tomu, že někteří vstávali až k polednímu, tak nezbývalo moc času, kam jsme mohli dojet. Všichni ostatní jsou asi v kempu tři kilometry dál po vodě. Tam nejspíš budou i ty Petrovy holky.” Odpověděl kamarád, který pomáhal Honzovi vytahovat raft z vody, a kouknul při tom po provinilci.

“Aby ty sis nepřisadil. Alespoň si nebudete zítra stěžovat, že jste žárlivostí nemohli spát.” Ale tentokrát nemohl spát Petr. Kluci se rozhodli, že alespoň jeden den potřebují víc spát než pít, odešli brzy a on za to byl rád. Poznal ten kemp hned, jak přijeli. Byli tady s otcem, když mu

bylo 13. Seděli u ohně a vyprávěli si strašidelné historky. Střídali se. Petr přeříkával příběhy, které znal z tábora a od kamarádů ze školy. Ale otec ho vždycky trumfнул a Petrovi při jeho vyprávění ožíval celý děj před očima.

Ani jeden si v tu chvíli neuměl představit, kam je život mezitím zavede. Otec následující rok odešel, kdo ví kam. Nejspíš sbalil batoh a šel tam, kde se nemusel nikdy hádat. Petr se mezitím stal úspěšným managerem, kterého čekala skvělá budoucnost.

Seděl u ohně a koukal do plamenů. Sebral ze země větvičku a hodil ji do ohně. Pozoroval, jak vzplála. Pak našel další a poslal ji na stejné místo.

Bavil by se s lidma bez alkoholu? Plácali všichni stejné blbosti. Jaké historky by měli, kdyby nepili? Odvážili se někdy něco ve svém životě změnit?

Přesedl si na místo, kde bylo víc malých větviček, a začal je znovu systematicky vybírat a po jedné je házel do ohně. Nechtělo se mu spát.

Chtělo se mu dát si další pivo. Vstal a došel k okénku, které už od půli cesty viděl, že bylo zavřené. Zabouchal na dřevěné okenice. Nic. Ticho. Zabouchal znovu, hlasitěji. Otočil se. Vdechl noční vzduch, čerstvá lesní vůně byla příjemně osvěžující. Nadechl se znovu, aby se ubezpečil, že jeho lahodná chuť je skutečná.

Celé tábořiště bylo dobře vidět. Na nebi svítil úplňk anebo měsíc, který úplňk připomínal. Viděl písčitou pláž, na kterou vytáhli rafty, jemné vlnky tiché řeky, která dávala o své existenci vědět co nejméně mohla. Byl rád, že už všichni spí, i že nedostal své další pivo. Pohlédl opět ke tábořišti.

Došel potichu ke svému stanu a vytahal všechny kolíky. Odepnul horní plachtu a smotal jí do tenkého válečku. Zevnitř vytáhl svůj batoh. Byl měkký, aby se dal dát snadno do sudu a na vodě nenamoknul. Bude muset stačit. Poskládal do něj všechny vytahané věci. Spacák připnul ze spodu a vyhodil ho ven.

U vedlejšího stanu se rozepnul zip. Musel to být některý z kamarádů, ale nemohl se upamatovat, kdo spal kde. Ztuhl. Natáhnul se uvnitř polosloženého stanu. Sotva dýchal. Kroky se vzdálily k nedalekému křoví. Uslyšel dopadající tekutinu. Začalo se mu chtít taky. Ať to byl kdokoliv, konečně skončil a vrátil se do stanu. Zapnul zip. Petr ještě chvíli ležel. Po chvíli vylezl ze svého stanu. Vyndal tyčky a složil hlavní část stanu. Úhledný váleček přidělal k vrchní části batůžku tak, aby snad co nejméně přepadával.

Vykročil směrem k ohni a dál k zavřenému okénku. Ještě pár kroků a už ho nikdo neuvidí. Vydal se po cestě, kterou šel před několika lety. Vedla podél lesa a pak směrem do kopce k zřícenině. Ujde pár kilometrů a pak si rozloží stan někde na kopci, až se mu bude chtít víc spát. Další den si opatří nějaké zásoby. Zbývá ještě pět dní dovolené. Anebo zbývá celý život.

Ve vzduchu byl stále více cítit les, vlhkost a houby. Okolní ticho a samota v něm začaly zapouštět kořeny. Vzpomněl na otce a jeho vyprávění o nočních puťácích, na který s ním nikdy nechtěl jít. V mysli mu vytanula slova o tmě, samotě, nutnosti umět se o sebe postarat, ale také o světě, který patří jenom těm, kteří jsou vzhůru a mají ho v tu chvíli sami pro sebe. O světě, ve kterém se nemusí přetvařovat a neustále se za něčím hnát.